

Martin Olsen: Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne sagde, da han forelagde Forslaget, og atter i Dag, at han havde taget Hensyn til de forskellige Indvendinger, der gjordes mod det i Fjor fremsatte Forslag. Jeg kan delvis give ham Ret, men paa enkelte, for mig meget væsentlige Punkter have Forslagsstillerne ikke taget Hensyn dertil, og skal Loven gøre den Nytte, jeg ønsker, maa den forandres paa disse Punkter. Det glæder mig, at Lovforslaget nu er affattet saaledes, at man kan se, at det skal være faglig begrænsede Kasser; det vilde ogsaa være urigtigt at lade det staa saa uklart, som det stod i Fjor, saa at det endog kunde fortolkes som kommunalt begrænsede Kasser, hvilket vilde være overordentlig uheldigt for Ordningen af denne Sag. Det glæder mig, at det er slaaet fast her saaledes, at man ikke senere kan begynde med at eksperimentere paa det kommunale Omraade, hvad der andre Steder har vist sig uigennemførligt. Jeg maa ligesom i Fjor hævde, at Optagelsesbestemmelserne ere for rigoristiske, unødigt strenge og slet ikke hjemmehørende i denne Lov. Der nægtes en Arbejder, der er straffet, Optagelse, et Moment, der efter min Mening slet ikke kommer denne Sag ved. Og der nægtes ogsaa den, der har nydt urefunderet eller ikke eftergivet Fattighjælp, Optagelse, hvilket heller ikke kommer Sagen ved. Thi ogsaa de, der have modtaget Fattighjælp eller ere komne paa Kant med Loven, ere underkastede de samme Arbejdssvingninger som andre og have derfor samme Krav paa de samme Fordele som andre Arbejdere, der ere stillede lige med dem. I øvrigt skal jeg ikke opholde mig ved Enkeltheder, jeg kom jo udførlig ind paa Sagen i Fjor. Jeg gør dog opmærksom paa, at Lovforslaget ingen Flytningsregel har. I vor Tid ere Menneskene jo ikke saa meget Skaldyr som tidligere, hvor en Mand for at øve et Haandværk, skulde have staaet en vis Tid i Lære. Nu hænder det ofte, at en Arbejder skifter Fag, og der maa derfor i Forslaget findes en Bestemmelse om, at en Arbejder, der arbejder i et Fag, og har været Medlem af en fagligt begrænset Kasse, uden at blive underkastet yderligere Udgifter kan optages i en anden Kasse med samme Formaal.

Det ærede Medlem for Vraa (Thomas Larsen), som sidst talte, mente, at Forslaget maatte undergaa en meget indgaaende Behandling, og der maatte vistnok, inden man gav sig til at lovgive paa dette Om-

raade, indhentes flere Oplysninger, end der havdes i Forvejen. Man blev helt angst og bange ved at høre, hvor betænkeligt det ærede Medlem var ved at gaa i Lag med denne Sag. Jeg siger: lad Kendsgerningerne tale; der behøves ingen Oplysninger; Samfundsforholdene ere saadanne, at mange Mennesker uforskyldt blive arbejdsløse. Det vide vi alle, og vi vide ogsaa paa det nærmeste, hvor mange der er arbejdsløse, og hvor meget der er af Hjælp i de forskellige Fag. Det er ikke saaledes, som et enkelt Blad — til Ære for Pressen her i København kun et enkelt Blad — har skreget op om, at Henstillingerne i Fjor fra Socialdemokraterne om at bevile Penge til de arbejdsløse vare falske Nødraab og Humbug. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem for Vraa har denne Opfattelse. Det faar staa for det paagældende Blads egen Regning. De, der have en Smule socialt Syn, have set, at det ikke er Humbug og falske Nødraab, men at der stadig er den samme Trang til Stede. Saa for den Sags Skyld, hvis vi ville afhjælpe Trangen, kunne vi begynde at lovgive den Dag i Morgen.

I Fjor forelagde jeg et ret omfattende statistisk Materiale. Det skal jeg ikke gøre i Aar, kun trække et ganske enkelt Fag frem. Jeg har faaet en Opgørelse fra Bødkerforbundet, et lille Fag, som kun tæller mellem 5—600 Medlemmer, og der foreligger derfra en Opgørelse for 10 Aar. Man vil der se, at man et enkelt Aar har været nede paa 8—9 Kr. pr. Medlem til Understøttelse af arbejdsløse, men i andre Aar, f. Eks. 1900, har man været oppe paa 39 Kr. pr. Medlem, og i Aar er man oppe paa omtrent 30 Kr. pr. Medlem. Det er altsaa, hvad Medlemmerne i denne Forening maa afse til de arbejdsløse Kammerater, fordi Samfundsforholdene paaføre dem Nød. Jeg siger derfor, Trangen er til Stede, den er paaviselig, en Undersøgelse, før vi lovgive paa dette Omraade, behøves ikke. Dette er et Fag, som altsaa til en vis Grad har kunnet hjælpe de arbejdsløse, men hvor mange er der ikke, der aldeles ikke kunne afse noget? Der er nævnt Sæsonarbejdere, f. Eks. Malere, Jordarbejdere, Arbejdsmænd, der leve af Grundgravning o. s. v., og der er dem, der ere afhængige af Vejforholdene, f. Eks. Arbejderne i Bygningsindustrien; de have jo lange Perioder, hvor de have det, man, maaske med et spottende Ord, kalder naturlig Arbejdsløshed. Men saaledes ere Forholdene, at de ikke kunne hjælpe deres Kammerater, og de arbejdsløse der maa rent ud undvære